

Tomaz Bukovec: Ožina brez vrnitve

Leta 1987 sva s kasnejšim vodjo JRS Igorjem Potočnikom raziskovala neko jamo na Kaninu. Na globini okoli 220 metrov sva odkrila ozko razpoko, ki je vodila naprej. Igor se je nekako stlačil vanjo, jaz pa sem mu prerokoval, da se skozi ožino ne bo mogel vrniti. Odvrnil mi je, da če gre noter, bo šlo tudi ven. Prišel je skozi ožino in ugotovil, da se nadaljuje z izjemno nevarnim in krušljivim delom v vzporedno brezno, ki sva ga že prej raziskala, zato sva se začela vračati. Ob vzpenjanju skozi ožino pa se je začela »veselica«. V najbolj neugodnem položaju se mu je obnovila stara poškodba (izpah rame), tulil je kot zverina, blato mu je teklo po glavi, in sploh je bilo grozljivo. Po več poizkusih je obupal in odločila sva se, da poizkusi priti skozi podor. Ko sem prišel po drugi strani do njega, sem ugotovil, da se je velik kamniti blok ob njegovem spustu premaknil in grozil, da bo zletel v globino. Spust je bil nemogoč, zato sem mu pokazal, naj se enostavno spusti po trebuhu navzdol in pade cca 3 metre globoko, kjer ga bom ujel. Res se je spustil, skala je obmirovala, še preden pa je priletel na poševni podor, sem planil s strani in ga umaknil v zavetje. Večurno čakanje na reševalce je zamenjal z večjim tveganjem, vendar se je obrestovalo. Mimogrede, v istem trenutku so tudi vse druge tri jamarske skupine imele različne težave.

Tomaz Bukovec: Cinkova ožina

Ožina na prehodu iz starega dela brezna Cink križ v nove je bila v prvih akcijah še dokaj tesna, kasneje pa jo je razširil Robert Bučar, ki je na vsak način hotel priti v nove dele. Ob mojem prvem vračanju pa se je zapletlo. Ugotovil sem, da bo potrebno še eno razbijanje spodnje ožine in se začel vračati, zgornja ožina pa je bila enostavno preozka. Večkrat sem poizkusil, pa ni in ni šlo. Moji poizkusi so trajali več kot eno uro, na koncu pa sem slekel kompletno opremo. Marko Pršina jo je nekako dvignil, sam pa sem si privezal vrv okoli pasu in se v podobleki začel tlačiti v ožino na vrhu 12-metrskega brezna. Nekako sem se s veliki mukami uspel spraviti skozi več metrov dolgo ožino in se rešiti klavstrofobičnega občutka, ki je bil peklenski. Oblekel sem pas, nataknil čelado in oddrvel iz jame, kot bi se za menoj podili vsi kočevski peklenščki. No, čez nekaj dni sem akcijo ponovil, ožino pred tem nekoliko razširil, težav pa nisem imel. Le slab občutek je ostal.

Tomaz med spustom v brezno na Kočevskem rogu.

Foto Marko Pršina